

# {Αγωνιστική-Ενιαία Κινητοποίηση}

## Ανακοίνωση - Κάλεσμα - Αντεπίθεση πυρών

*Τελικά τους έκλεισα την πόρτα: «τι να την κάνω την πραγματικότητα, τους λέω – εγώ έχω τ' όνειρο»*

(Τ. Λειβαδίτης, Τα χειρόγραφα του Φθινοπώρου)

**Αθήνα, Μάρτιος 2012**

**Συνάδελφοι, ο τρόμος είναι ότι για πρώτη φορά ζούμε σ' έναν κόσμο στον οποίο δεν μπορούμε πια να φανταστούμε έναν καλύτερο.** Κρατικά χρέη, τραπεζική ντόπια και ξένη τοκογλυφία, πολιτική διαφθορά, άνιση φορολογική πολιτική υπέρ των Κεφαλαίου, ανεργία, διαρκής λιτότητα και «εσωτερική υποτίμηση» της εργασίας, συναποτελούν τη «μνημονιακή ανθοφορία» που συνοδεύει την καθημερινότητά μας. Κι αν οι κρίσεις υπερσυσσώρευσης του καπιταλισμού είναι αναπόφευκτες, λόγω της ίδιας της φύσης του, πρωτόγνωρο φαντάζει τούτο: για πρώτη φορά στην μεταπολεμική ιστορία της η χώρα κυβερνάται από έναν τεχνοκράτη που ήρθε από την εφεδρεία χωρίς λαϊκό αντίκρισμα, τον οποίο, τυπικά, διόρισαν τα κυρίαρχα κόμματα εξουσίας για τη καταστροφική πολιτική τους. **Κατεδαφίζοντας ό,τι οικοδομήθηκε ως δίχτυ κοινωνικής προστασίας από το Μεσοπόλεμο και μετά, στόχο δεν έχουν βέβαια «τη σωτηρία της πατρίδας» όπως ισχυρίζονται, αλλά την προώθηση εν γένει των συμφερόντων της «απάτριδος» παγκόσμιας ελίτ. «...Θα περάσουμε άθλιες μέρες μ' αυτό το μπουλούκι».**

Όμως, **τώρα που η δανειακή σύμβαση ολοκληρώνεται** [γιατί άραγε χρειάστηκε το θέατρο του παραλόγου, όπου μία κυβέρνηση αφού λαμβάνει ψήφο εμπιστοσύνης παραιτείται επανερχόμενη με τη νομιμοποίηση μιας κυβέρνησης «ειδικού σκοπού» πάνω στην ίδια προγραμματικά βάση;] **και μία επίπλαστη ομαλότητα επιδιώκει να επικυρώσει «μονόδρομους» καθορίζοντας τα κοινωνικο-πολιτικά δρώμενα τουλάχιστον για μια εικοσαετία, η κοντόφθαλμη απάντηση της κοινωνίας είναι πολύ πιθανό να είναι πιο επώδυνη.** Κι αυτό, γιατί **ζούμε σε μια κοινωνία συντεχνιών με ελαφρές αξιώσεις δημοκρατίας,** όπου οι σοβαρές, σημαντικές αποφάσεις δεν λαμβάνονται δημοκρατικά με τη συμμετοχή του πολίτη, αλλά μέσα από διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις ενδιαφερόμενες ομάδες, όπου **κυριαρχεί η καπατσοσύνη, το συμφέρον και η ικανότητα άσκησης εξουσίας. Ελλάδα, η χώρα των παράλληλων μονολόγων, της γενικευμένης ψευδο-συναίνεσης, της απουσίας κριτικής σκέψης.** Πρόκειται, για έναν «πολιτισμό χωρίς συνείδηση» - απότοκο της κουλτούρας του "lifestyle" - που αποστρέφεται την αυτογνωσία και ταυτόχρονα οδηγεί τον πολίτη στην λατρεία του εφήμερου, στην παθητικότητα και την απάθεια για όλα όσα συμβαίνουν. Δυστυχώς, το ιδεώδες του εργαζόμενου, ο οποίος έχει πλέον απεκδυθεί κάθε επαναστατικό οραματισμό, είναι ένας **καταναλωτικός ηδονισμός,** μέσα στον οποίο **ο άνθρωπος κατάντησεπραμάτεια.**

Συνάδελφοι, απαντώντας στο επιτακτικό ερώτημα «**τι να κάνουμε**» μέσα σε συνθήκες νεοφιλελεύθερου κοινωνικού ολέθρου και **ανύπαρκτων εκπροσωπήσεων των συμφερόντων των εργαζομένων, οφείλουμε να διαμορφώσουμε τις δεοντολογικές συνθήκες-τους ηθικούς κανόνες- υπό τις οποίες θα πραγματώνεται η πρακτική μας ελευθερία,** που θα γίνουν ένα πολιτικό εργαλείο ανανέωσης και αναμόρφωσης. Ένα νέο «εμείς» που θα θεματοποιείται μέσα στους νέους κοινωνικούς αγώνες. Τελειώνοντας μια και καλή με τα τσιπάτα, τις επικλήσεις της «πατρωνίας» και της αυθεντίας, ένα νέο συλλογικό σώμα οφείλει να συγκροτηθεί - τώρα που η ταξική πόλωση γίνεται όλο και πιο έντονη - όχι μέσα από ένα καθεστώς πειθαναγκασμού αλλά μέσα από μια αγωνιστική συλλογική βούληση που θα ανατρέπει παρωχημένες πελατειακές σχέσεις και

συσχετισμούς. Προκειμένου να μην «σκοντάψουμε» στις ανοχές του «από τα πάνω» **οφείλουμε να διεισδύσουμε οριζόντια σε όλες τις κοινωνικές πτυχές** [είτε πρόκειται για τις ειδικές/κλαδικές, είτε για τις εθνικές ή υπερεθνικές]. Ομοίως, όσον αφορά στο πεδίο του ειδικού, να αντιπαχθούμε **σε τεχνητές διαφοροποιήσεις του «κατηγοριακού»** ή σε διαξιφισμούς **ανάμεσα σε νεοπροσληφθέντες και υψηλόβαθμους συναδέλφους, τις οποίες συντηρεί το νέο μισθολόγιο-έκτρωμα στη λογική του «διαίρει και βασιλεύει».** Γιατί, η ιδεολογία της **ικανότητας** (που αποτελεί τη θεμελιακή βάση του νέου μισθολογίου-βαθμολογίου) **κινείται στη λογική του νέο-φιλελευθερισμού, ο οποίος τιμολογεί τα πάντα στο πλαίσιο του καπιταλισμού, που γνωρίζει την τιμή (ποσότητα) όλων αλλά δεν αναγνωρίζει την πραγματική αξία (ποιότητα) κανενός.** Με άλλα λόγια, προσφέρεται άριστα για να δικαιώσει μια αντίθεση που δεν διαφέρει πολύ από την αντίθεση μεταξύ αφέντη και σκλάβου: **από τη μία μεριά εργαζόμενοι με «πλήρες μερίδιο», οι οποίοι έχουν ικανότητες προκειμένου να αναπτύξουν σημαντικές δραστηριότητες στο εργασιακό πεδίο και από την άλλη μεριά έχουμε μία ευρεία «μάζα» εργαζομένων χωρίς προνόμια, που «υπολείπονται σε ευφυΐα»** στις τάξεις της οποίας επικρέμεται η απειλή της αιφνίδιας απόλυσης και της ανεργίας.

Αυτή η νέου τύπου συντηρητική λογική επικαλείται την πρόοδο προκειμένου να δικαιολογήσει την παλινόρθωση, **διαχωρίζει κάθετα το οικονομικό από το κοινωνικό, επιβάλλοντας την παραγωγικότητα και την ανταγωνιστικότητα ως υπέρτατους και μοναδικούς στόχους των ανθρώπινων πράξεων, οδηγώντας στην ελαστικότητα, την ευελιξία, την απορρύθμιση. Όλα όσα ονειρευόταν από αμνημονεύτων χρόνων η εργοδοσία.** Αλήθεια, ποιο θα είναι μακροπρόθεσμα το τίμημα σε απολύσεις σε ασθένειες, σε αυτοκτονίες, σε βία μέσα στην οικογένεια; **Θα αφήσουμε αυτή τη μυωπική οικονομία να διαμορφώσει κοινωνικά πεπρωμένα, νικητές και ηττημένους; Ενάντια στην παθητικότητα των «κυριαρχημένων» οι νέες δυνατότητες παρέμβασης οφείλουν να εστιάζονται σε μία νέα πολιτική σχέση με «κινηματική λογική», όπου το πολιτικό δε σημαίνει κομματικό, αλλά «κριτική γνώση» που θα βοηθήσει τους εργαζομένους να συνειδητοποιήσουν ότι η δεδομένη πραγματικότητα δεν είναι ούτε φυσική, ούτε το «τέλος της ιστορίας».** Τώρα, **μία ενιαία Αριστερά οφείλει να οξύνει τα ιδεολογικά ανακλαστικά της, ενάντια στους «εθναμύντορες» και υπερασπιστές των προτερημάτων της Ελληνικής φυλής, καταδεικνύοντας τον ταξικό χαρακτήρα «του πολέμου».** Να αναλωθεί σε δουλειά αλληλεγγύης και υποδομής για την οργάνωση της καθημερινότητας των αδυνάτων, της δικτύωσης των «από κάτω» σε έναν πανταχού παρόντα ιστό κοινωνικής προστασίας. **Η δράση μπορεί να «νικήσει τα δάκρυα» για την κρίση και την αποσυνδικαλιστικοποίηση, δείχνοντας ότι τίποτα δεν είναι αναπόφευκτο και μοιραίο, όπως ο νεοφιλελευθερισμός αφήνει στους ανθρώπους να εννοηθεί.**

Αναμφίβολα, **τις επιλογές αυτές οφείλει να ενσωματώσει και το Συνδικαλιστικό κίνημα.** Με βάση αυτή τη λογική ό,τι αφορά το σύνολο πρέπει και να εγκρίνεται από το σύνολο. **Ωστόσο, οι συλλογικές διαδικασίες οφείλουν να διέπονται από κανόνες λειτουργίας, τους οποίους όλοι άμεσα δια της συμμετοχής τους διαμορφώνουν. Μία νομιμότητα που συγκροτείται «εκ των κάτω»** εντός της οποίας μόνος τίτλος υπεροχής του ενός απέναντι στους άλλους είναι η εγκυρότητα των επιχειρημάτων που κινητοποιεί. Γι αυτό, προάγγελος δραστηρικής αναδιάρθρωσης των πολιτικο-συνδικαλιστικών πραγμάτων στη βάση κοινωνικών αυτοεκφραζόμενων και αυτοκυβερνώμενων όντων είναι τα **αναγνωρίσιμα κριτήρια ορθότητας, εγκυρότητας και ισχύος που θα διαφυλάττουν, πέρα από κάθε εξωγενή καταναγκασμό, τη συλλογική μας δράση.** Κατά συνέπεια, **οφείλουμε να ελέγξουμε όλα τα πεδία στα οποία ασκείται μια εξουσία που παίρνει δεσμευτικές αποφάσεις για έναν μεγάλο αριθμό εργαζομένων και να εξαλείψουμε τις αόρατες εξουσίες.** Κατ' επέκταση, **να εφαρμόσουμε τις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων για όρια απόδοσης, δεδομένης της συνεχούς αφαιμάξης σε προσωπικό και σε υλικοτεχνικές υποδομές, προασπίζοντας, ταυτόχρονα, το «Ωράριο» από τις επιθέσεις που δέχεται και από τα Μέσα**

## **Ενημέρωσης/τα δίκτυα συνεννοχής, τον τελευταίο καιρό.**

Δεύτερον, μέλημά μας είναι η **απαίτηση δημοσίου ελέγχου σε όλους όσοι αναδιανέμουν υπερωριακές αμοιβές, αναθέτουν Διαιτησίες, χωρίς να ελέγχουν ταυτόχρονα την καταβολή του αναλογούντος ποσοστού (60%) υπέρ του ΤΕΑΔΥ ή σε «αξιωματούχους» που διαχειρίζονται δημόσιο χρήμα.** Αλήθεια, αποδεχόμαστε άκριτα την αντιδεοντολογική συμπεριφορά αιρετών μας εκπροσώπων (απόφαση περί ασυμβίβαστου υπάρχει από το συνέδριο της Χίου), οι οποίοι συμμετέχουν ταυτόχρονα σε περισσότερα του ενός συλλογικά όργανα αλλά και ως επικεφαλής - Διευθυντές ή Προϊστάμενοι - σε διοικητικές θέσεις οργανικών μονάδων; Ακόμη, να επισημάνουμε τη **δαιώνιση του αναχρονιστικού τρόπου κρίσης για θέματα που αφορούν τις υπηρεσιακές μας μεταβολές/εξελιξεις, η οποία συνδέεται με την εμμονή των εθελόδουλων «εργατοπατέρων» του κλάδου στον «καταναγκασμό» των υποκειμενικών - εν πολλοίς μεροληπτικών - κριτηρίων που υιοθετούνται στα Υπηρεσιακά-Δικαστικά Συμβούλια (Δεν υπάρχει, βάσει κώδικα, μοριοποίηση κριτηρίων αξιολόγησης στην κρίση και ως εκ τούτου υπεισέρχεται ο υποκειμενικός παράγοντας σ' αυτήν).** **Αναμφισβήτητα, στον ανταγωνισμό για δημόσιες θέσεις ευθύνης, τα κριτήρια αξιολόγησης θα πρέπει να είναι δημόσια και όχι ιδιωτικά: κάθε συνάδελφος πρέπει να δέχεται τις «τιμές» που του αξίζουν, ώστε να ικανοποιούνται όσοι τις κερδίζουν με την αξία τους, υπηρετώντας, παράλληλα, το δημόσιο συμφέρον.**

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, ήλθε η ώρα να **καταδικάσουμε τον «κρατικοδίαιτο» κομματισμό και τις συνδικαλιστικές του παρατάξεις. Επειδή το Σ.Κ δεν πρέπει να λογίζεται ως πεδίο ανάπτυξης πελατειακών σχέσεων, ρουσφετολογίας και κομματισμού.** Επειδή τα δικαιώματά μας δεν πρέπει να μετατρέπονται σε εξυπηρέτηση. Επειδή η υποχρέωσή τους να επαγρυπνούν και να τρέχουν για εμάς καταντά ρουσφέτι και συναλλαγή. **Τώρα, μια μαχητική, άμεση, ανιδιοτελής και ασυμβίβαστη παρουσία στα συνδικαλιστικά δρώμενα του κλάδου μας μπορεί να κατοχυρώσει την αξιοπρέπεια του Δικαστικού Υπαλλήλου και να αποκόψει τους «διαμεσολαβητές» και «κομματάρχες», στη βάση της εξυπηρέτησης των «ημετέρων».** Κοντολογίς, **οφείλουμε να αντιταχθούμε σε αφηρημένες επικλήσεις περί των ιδιαιτεροτήτων ή της αυθεντικότητας του κλάδου [Περάστε μέσα -είπε ο λύκος στα πρόβατα - έρχεται καταιγίδα!], καθόσον αυτές δεν ορίζονται με όρους ταξικούς, αλλά υποτέλειας (αλήθεια, πότε διεκδικήσαμε ουσιαστικά την διοικητική μας αυτοτέλεια;).** Μιλάνε, δηλαδή, σαν σε αγέλη υπνοβατών, σε μια μάζα κουρδισμένων όντων χωρίς εαυτό.

Συνάδελφοι, μια νέα μορφή συλλογικότητας, κυρίως, **στα πρωτοβάθμια σωματεία** του κλάδου είναι εφικτή. **Οριζόντιες γενικές συνελεύσεις (όλη η εξουσία σ' αυτές), ΔΣ συντονιστικά και όχι αποφασιστικά (εκτελούν αποφάσεις των ΓΣ), ανακλητότητα και εναλλαγή εκλεγμένων εκπροσώπων στα όργανα,** που θα επιζητούν την μεγαλύτερη συμμετοχή και κριτική των διαδικασιών και αποφάσεων ενάντια στην όποια μορφή γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Γιατί, **τέτοιες δια-συμμετοχικές δράσεις αναπτύσσουν σχέσεις εμπιστοσύνης και αμοιβαιότητας. Αξιώνουν την αρχή της συνεισφοράς,** η οποία αναγνωρίζει στους εργαζομένους ένα ίσο δικαίωμα, αφού καθένας αποτιμάται με το ίδιο κριτήριο, τη συμμετοχή. **Οικοδομούν και υπερασπίζονται ελεύθερους δημοκρατικούς δημόσιους χώρους υπεράνω της αγοράς,** σε απόσταση από την κυριαρχία της υποταγμένης στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο κρατικής εξουσίας.

**Γιατί, όταν η δράση, ως το κεντρί που μας αφυπνίζει, παρεμβαίνει στο πεδίο του δυνατού, «το αδύνατο» συμβαίνει. \_**

Ο υπογράφων με όρους αυτοτελούς υπόστασης

Νίκος Πατεράκης